

## Første del af VM-føljetonen.

Så kom vi da i gang med VM – og du milde for en start. Dette skrives tidligt onsdag aften, så der kan da nå at ske mere. Det har godt nok været heftigt at følge Saudi-Arabiens sensationelle sejr over Argentina og den trods alt knap så sensationelle sejr til Japan over Tyskland. Det har været meget giftigt på alle måder.

Ellers har optakten jo været præget af, at både arrangøren og FIFA tilsyneladende har GPS'en stift rettet mod det nærmeste spinatbed, som man kan hoppe ned i med begge ben. Det går lige fra ølsalg til check af tilskuernes sokker med mulige regnbuefarver. Du milde: man fristes til at gribe fodboldloven og den passus i § 5, som siger, at dommeren skal undlade at gribe ind for bagatelagtige forseelser. Det har været decideret pinagtigt at se på – men det er heldigvis politikernes afdeling. En af de gode ting ved bare at være fagmenneske.

Lad os starte med tillægstiden, som har kastet meget af sig i indbakken. Mange har undret sig over, hvorfor vi pludselig lander med mange minutters tillægstid. Der er for så vidt intet nyt om det. Det eneste, som er sket, er, at man har bedt dommerne overholde det, som står i fodboldlovens § 7, og som handler om spilletidens varighed.

Der er i paragraffen opregnet en masse tilfælde, hvor dommeren skal lægge tid til (og så er der lige en musefældeklausek til sidst, der siger 'og øvrige tilfælde'. Slutresultatet er, at dommeren skal tillægge den tid, som er gået tabt på den ene eller anden måde undervejs i kampen. Det kan være udskiftninger, skadesbehandlinger, langsomme igangsættelser (forhaling af tiden), scoringsjubel – eller alt muligt andet. Essensen er, at vi skal have så meget fodbold som muligt, for det er det, som både tilskuere og seere har betalt for. Det betyder ikke, at vi har effektiv spilletid i fodbold som i andre sportsgrene – men alene at uhyrlighederne skal stoppes.

Det er selvfølgelig en voldsom overgang, når man som tilskuer og seer oplever, at dommeren pludselig efterlever det, som faktisk hele tiden har været foreskrevet i loven. Men nu er det altså indskærpet, og det kommer vi selvfølgelig også til at rette ind efter herhjemme, når Superligaen starter igen.

En anden ting, som flere læsere har undret sig over, er, hvordan Iran kunne slippe afsted med seks udskiftninger mod England, når nu reglerne bare siger fem fordelt på tre spilstop. Nu kender jeg ikke de eksakte turneringsregler for VM, men der kører faktisk en forsøgsordning i diverse ligaer, hvor man tillader en ekstra udskiftning, hvis der tilfælde med (mistænkt) hjernerystelse, og det er formentlig det, som vi er ude i her, hvilket virker yderst fornuftigt med den store eksponering. Det er en yderst fornuftig regel, som har med spillernes sikkerhed at gøre – men som endnu ikke er implementeret i Danmark, al den stund at det er en forsøgsordning. Men selvfølgelig skal man ikke gamble med spillernes sikkerhed. Vi så forrige år et meget grimt eksempel fra Premier League, hvor en Tottenham-spiller var klart groggy, men blev sendt tilbage på banen af sin træner – men måtte lade sig udskifte kort tid efter. I disse tilfælde med mistænkt hjernerystelse er det nu stadfæstet, at det alene er holdlægen, som kan bestemme, om spilleren kan fortsætte eller ej. Ikke træneren, ingen andre – men kun lægen.

Hvis – for at vende tilbage til udgangspunktet – nogen studser over tillægstiden i et par kampe, hvor vi har talt om 11 og 14 minutters tillægstid, er det netop på grund af disse situationer. Tingene skal den tid, som de skal have, og spillernes sikkerhed er første prioritet.

Allerede her i første spillerunde har vi haft et par ulykkelige situationer, hvor hjernerystelse har været involveret. Saudi-Arabiens målmand nåede endda også at få en brækket næse ud af sammenstødet med sin medspiller. Der er ingen tvivl om, at hensynet til spillernes sikkerhed går forud for alt. Jeg er ikke specielt medicinsk kyndig, men jeg er (fra en læge) blevet fortalt, at det ikke nødvendigvis er det første slag, der er farligt, men det er nummer to, hvis man lader ham spille videre. Det er i hvert fald nyt for mig som lægmand, men igen: vi tager ingen chancer.

Og så er der lige det med anførerarmbindet, som har trukket en god del overskrifter de seneste dage.

Fodboldloven foreskriver, at en spiller ikke på sit udstyr må have politiske, religiøse eller personlige budskaber. De er godt nok svære at definere – jo, det går måske med de politiske eller religiøse, men de personlige? Vi har haft spillere, der i deres scoringsjubel har fremvist en undertrøje med billedet af en nyfødt baby, en hilsen til familien derhjemme, eller hvad det nu kan være. I princippet er det en overtrædelse, men brug nu for pokker den sunde fornuft derude. Det er jo ikke det, som reglen er lavet for. At spillerne så er dumme eller uvidende nok til at tage chancen, er en anden historie. Jeg har i det store udland oplevet tilfælde, hvor målscoreren i sin jubel fremviser en undertrøje, som har et klart politisk budskab. Og så falder hammeren.

Men retur til anførerarmbindet. Der er ikke nogen lovmæssige krav til det - ud over at det skal være der. Dommeren skal vide, hvem der holdets chef og hvem, som han i givet fald kan henvende sig til. I tidligere tider havde vi i Danmark en regel om, at armbindet ikke måtte være sort, for det kunne give nogle andre associationer – men det er vi hinsides nu.

Omkring det regnbuefarvede armbind er vi tilbage i snakken om politiske, religiøse eller personlige budskaber. I Danmark fortolker vi det sådan, at et regnbuefarvet armbind ikke er et politisk budskab. Det er et medmenneskeligt budskab om, at vi skal kunne være her alle sammen, både på fodboldbanen og ude i samfundet. Vi skal tage hensyn til hinanden – og et er ikke anderledes end så mange andre manifestationer. Alle europæiske dommere løber internationalt runde med et 'Respect' badge på deres ærme (tidligere 'Fair Play'). Herhjemme har vi adskillige fortilfælde med regnbuefarvede hjørneflag i Pride Week, lyserøde trøjer til 'Styt Brysterne'-weekend – og sådan skal det selvfølgelig være. Det er hverken politisk, religiøst eller personligt, men bare et spørgsmål om sameksistens.

For at bortvejre enhver tvivl hos en breddedommer, som muligvis har set TV med et halvt øje, aviser med det andet halve øje: regnbuefarvede armbind er fuldt ud tilladt i Danmark i alle rækker.

Ser man lovmæssigt på det, er FIFAs trussel om et gult kort til enhver, der bærer armbindet, helt på månen. Fodboldloven foreskriver klart, at en spiller, som fremviser politiske, religiøse eller personlige budskaber, ikke skal straffes med et gult kort – men dommeren skal indberette hændelsen til den pågældende turneringsmyndighed. Hvad de så måtte finde på efterfølgende, er en helt anden sag.

For at komme tilbage på banen: vi er da kommet i gang med et par gedigne overraskelser. Saudi-Arabien over Argentina og Japan over Tyskland. Havde man satset penge på den kombination, kunne man nok holde sommerferie nu. Men som skrevet tidligere: jeg synes, at det er herligt, når nye hold blander sig i det etablerede hierarki.

Fortsat god fornøjelse foran skærmen (for det er jo nok dér, hvor vi næsten alle befinder os)..